

חנינה הוסטר ז"ל 31.1.1985 – 17.12.1947

איך מצמצמים נשמה ענקית, חיים שלמים, למשפטים ספורים?
רואים את הפנים והשמות של מי שכבר מונצח.
אלה שנפרדו בשיבה טובה, וכה רבים שנקטפו בטרם עת
והדמעות נקוות בעינינו.

חנינה
ברור חיל
ילדות ובית
פיסת הסטוריה
וכל הפנים והשמות חולפים בראש
תמונות עבר חרוטות לנצח.
קרמיקה, יוגה, צריף מעץ שאבא בנה
חיוך, עיניים ירוקות מהפנטות
שלנו לזמן שאול, לא מהעולם הזה.

ברזיל
התחלה חדשה
שמחת ילדות ונעורים
וסוף
מכונת אחת מרוסקת
וצלקות...
את חלקן רואים עד היום
אחרות נסתרות מהעין,
אך שוכנות בלב פנימה.
והחלל, הריק
הגעגוע האין סופי

והשלמה
וחיוך
כי כולנו כה זמניים
אך נשמותינו שזורות זו בזו – נצחיות.

ונסיים במילותיה של אמא, בשיר שכתבה בשנת 1966 והיא בת 19 בלבד:

"מות ימות בן אדם ברגעו
מות אמות גם אני ברגעי
דמעות אם, דמעות בן ישפכו
פרחי בר ינבטו על קברי

אך די בכי, די עצב, די צער
זה החוק הטבעי והמר
כי את אם את ילדך תלדי
והוא כבר ימלא את מקומי

אין מקום בעולם הרחב
לכולנו, כולנו יחדיו
ועתה נעביר תפקידנו
לבניך, בני, לבנינו"

אמא, חנינה שלנו יקרה
נגעת בחייהם של רבים כל כך
ועוד רבים החיים מן המוות.

שלך, איתך
אוהבים תמיד
ענבל ימית ויעקב.